

תת"ע 8196/02/18 - מדינת ישראל נגד "בסט-קאר" חברה לשרותי רכב בע"מ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8196-02-18 מדינת ישראל נ' בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ

לפני כבוד השופט אהרן האוזרמן	המאשימה:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מיטל צ'פניק	נגד
"בסט-קאר" חברה לשרותי רכב בע"מ	הנאשמת:

החלטה

בפני טענה מקדמית שהעלתה הנאשמת העותרת לביטול כתב האישום, זאת נוכח התיישנות העבירה.

ביום **05.10.15** צולם רכב בבעלות הנאשמת, חברת השכרה, כשהוא נוסע במהירות 81 קמ"ש במקום בו מותרת מהירות 60 קמ"ש, ברח' אלוף שדה ברמת-גן. בעקבות זאת נשלחה ביום **02.11.15** הודעה לתשלום קנס (ברירת משפט) לנאשמת, היא הבעלים הרשומים של הרכב.

בתאריך **07.12.15** פנתה הנאשמת למפנ"א (מרכז פניות נהגים ארצי) בבקשה לבטל את הודעת תשלום הקנס ולהסב אותה על שם מבצע העבירה לכאורה, שוכר הרכב.

על פ"ב"כ המאשימה, בקשת הנאשמת טופלה במפנ"א באופן הבא (מתוך תגובה שהעבירה בכתב):

מעת לעת, הועברו התכתבויות בין הנאשמת למשטרה וחרף דרישות מפנ"א מהנאשמת להצגת המסמכים הדרושים לצורך הטיפול בבקשתה להסבה, האחרונה התמהמה ולא הציגה המסמכים המבוקשים, והובהר כי עד להגשת המסמכים והצגתם בפני מפנ"א הדוח ישאר בעינו.

הנאשמת בחרה שלא להעביר המסמכים שהתבקשה בתאריך 7.6.16 הגישה בקשה להישפט ושוחזרה לה הזמנה למשפט ונקבע דיון ליום 28.2.18

על פי סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, מי שהגיש בקשה לביטול הודעת תשלום קנס (הסבת הדו"ח) לא יהיה

רשאי להודיע על רצונו להישפט על העבירה בביהמ"ש, אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בענין הביטול. מכל מקום במקרה דנן אין מחלוקת כי בקשת הנאשמת להישפט התקבלה במפנ"א והמאשימה הגישה את כתב האישום ופתחה בהליך בביהמ"ש.

על פי תצהיר נציג הנאשמת, מר יוסי קרויזר שצורף לבקשה, לאחר שהוגשה הבקשה להישפט נקבע דיון בבית משפט זה ביום **10.10.16**. נציג החברה מר קרויזר התייצב במועד זה בבית המשפט ובישיחה עם התובע נמסר לו לטענתו כי הדו"ח לא הוגש לבית המשפט (לא נפתח תיק) ולדבריו התובע אישר לו לעזוב את המקום ומסר כי ידאג לביטול כתב האישום ולהסבה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי בתאריך **07.06.16** הגישה הנאשמת בקשתה להישפט, כי כתב האישום הוגש במזכירות ביהמ"ש ביום **21.02.18** ודיון ראשון בתיק נקבע להקראה ליום **28.02.18**.

דיון והחלטה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות הצדדים, אני מוצא לקבל את טענתה המקדמית של הנאשמת במקרה זה, כי יש להורות על ביטול כתב האישום עקב איחור בהגשתו לביהמ"ש, ואסביר.

הוראות פרק ז בחוק הסדר הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 [להלן: "חסד"פ"], שכותרתו "**סדרי דין מיוחדים בעבירות קנס**" קובעות הוראות מיוחדות לעניין מועדי המצאה בעבירות קנס. כאשר מדובר בהודעת תשלום קנס בשל עבירת מהירות שתועדה במכשור אלקטרוני, נקבעו מגבלות זמן להגשת כתב האישום בבית המשפט (ולמשלוח ההודעה על צילום הרכב לנהג):

בדוחות מצלמה יש להגיש כתב אישום בתוך 4 חודשים ממועד הצילום [סעיף 225א.(א1)(1) לחסד"פ].

בעבירת תעבורה מסוג ברירת קנס, אם הוכח כי אדם אחר נהג ברכב, ניתן להגיש כתב אישום כנגד הנהג בפועל (בהסבת הדו"ח), עד שנתיים מיום ביצוע העבירה [סעיף 225א.(א) לחסד"פ].

בדוחות מצלמה, למרות האמור בסעיפים הקודמים, אם הופרכה חזקת הבעלות (כגון אם הוכח כי אחר החזיק/נהג ברכב) ניתן להגיש את הדו"ח בביהמ"ש בתקופות המנויות בסעיף ולכל היותר עד שנתיים מיום הצילום [סעיף 225א.(2) לחסד"פ].

סעיף 230 לחסד"פ קובע באופן מפורש כי משהוגשה בקשה להישפט בעבירה מסוג ברירת קנס, יוגש כתב האישום תוך שנה מיום שנתקבלה הודעה על בקשתו להישפט.

"230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה

למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט

עמוד 2

גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..."

סעיף 230 לחסד"פ קובע הוראה ספציפית לגבי הודעות תשלום קנס בהן הוגשה בקשה להישפט, והוא הסעיף החל בענייננו. במקרה דנן, אין ספק כי כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום **21.02.18**, בניגוד להוראת הסעיף, כאשר חלפה יותר משנה מהמועד בו הוגשה הבקשה להישפט (07.06.16).

זאת ועוד, כתב האישום הוגש בביהמ"ש לאחר שחלפו יותר מ-24 חודשים ממועד הצילום, זאת אף בניגוד ל"מועד ההמצאה" הקבוע בסעיף 225א.(א1)(1) לחסד"פ, [4 חודשים מצילום הרכב].

בכך מתקיימת מניעה דיונית להגשת כתב האישום הן לפי סעיף 230, ולפי סעיף 225א.(א1)(1) לחסד"פ.

הודעת תשלום הקנס נשלחה לנאשמת לאחר כחודש מצילום הרכב, בתוך פחות מ-4 חודשים, כדין. הנאשמת פנתה בבקשה לביטול הדו"ח (הסבה) במועד (בתוך 30 יום). בהמשך הוגשה בקשה להישפט במועד (כנראה בתוך 30 יום ממועד דחיית הבקשה לביטול הדו"ח). הבקשה להישפט התקבלה והתיק נפתח בביהמ"ש באיחור ניכר, בחלוף כ-20 חודשים. כתב האישום הוגש לפיכך לביהמ"ש תוך חריגה ניכרת מהזמן הקצוב לשם כך בסעיף 230 לחסד"פ (12 חודשים).

בדוחות תעבורה שהופקו ממצלמה, נקבעה תקופה מצומצמת של 4 חודשים במסגרתה יש להגיש כתב אישום בבית המשפט. גם במקרה בו הופרכה חזקת הבעלות על ידי בעלת הרכב (כגון אם הוכח כי אחר החזיק /נהג ברכב) ניתן להגיש את הדו"ח בביהמ"ש לכל היותר עד שנתיים מיום הצילום. ודוק: מדובר על ארכה להגשת כתב אישום לאחר הסבת הדו"ח על שם הנהג בפועל. במקרה דנן הוגש הדו"ח על שם הנאשמת המקורית (בעלת הרכב) ללא הסבה. מכאן שהתקופה הקצובה להגשת הדו"ח בביהמ"ש אינה שנתיים מיום העבירה, אלא 4 חודשים.

במקרה דנן, חלפו בכל מקרה מיום צילום הרכב (05.10.15) ועד הגשת הדו"ח בביהמ"ש (21.02.18) יותר משנתיים. כתב האישום הוגש לביהמ"ש שלא כדין, לאחר שחלף פרק הזמן המקסימלי ממועד צילום הרכב בו ניתן להגיש את כתב האישום.

הרציונל העומד בבסיס ההוראות המיוחדות שנקבעו למועדי ההמצאה בעבירות מצלמה (ברירות קנס) הוא כי יש לתחום את התקופה בין צילום הרכב, ועד למועד המשפט על מנת לאפשר לנאשם "שמירת ראיותיו" וכדי שלא לפגוע בצורה חמורה ביכולתו להתגונן. במיוחד יפים הדברים כאשר מדובר בנאשמת שהיא חברת השכרה, אשר בבעלותה אלפי כלי רכב.

מצאתי כי במקרה דנן אין מקום לחשוד בנאשמת כי היא מחפה או מסתירה את זהותו של הנהג. כאמור הנאשמת חברת

השכרה ומטבע הדברים אין לה עניין לעשות זאת. זאת ועוד, הנאשמת על פי תצהיר נציגה שצורף לבקשה, העבירה עוד בשנת 2015 למפנ"א את פרטיו של הנהג ברכב ביחד עם הסכם השכירות, תצהיר וטופס הסבה.

בשולי הדברים, יש להוסיף כי גם אם יתייצב היום נהג הרכב ותבוצע הסבה, הרי שחלפו יותר משנתיים, מיום צילום הרכב ועד הגשת כתב האישום ולפיכך קיימת מניעה מהגשת כתב האישום נגדו.

ולעניין טענתה המקדמית של הנאשמת [ל"התישנות"] מדובר בהוראה דיונית המונעת את האפשרות להגשת כתב האישום, מכאן שיש לקבל את עתירת הנאשמת ולהורות כי כתב האישום יבוטל.

נוכח האמור, אני מורה על ביטול כתב האישום.

מזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אדר תשע"ח, 09 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.